

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1132

24.11.2024 (135)

A. V. Schaerffenberg

Den hvite rasens ukjente helter

Del 5

Eoin O'Duffy

Den hvite manns kamp for å overleve i Det tredje riket var 1900-tallets største bragd. Men den samme kampen i Irland er mindre kjent. Det irske folket, akkurat som alle andre ariske nasjonaliteter, er blodsbrødre og søstre av vår rase. Jødene skiller ikke mellom dem og resten av verdens ikke-jøder, og betrakter alle slike potensielle ofre som "goyim", en lavmålsbetegnelse for ikke-jøder som betyr "dumt kveg". Som sådan var irene ikke mindre immune mot jødisk perfiditet enn tyskerne, som fant sin rasemessige frelser i Adolf Hitler. Også de beste elementene i Irland så på hans ideologi som det sverdet som kunne redde landet deres fra en felles trussel som truet hele menneskeheten.

Eoin O'Duffy

Røttene til den moderne gaeliske rasebevegelsen vokste ut av uroen og skuffelsen over den irske fristaten, Sør-Irlands republikk som oppsto på 1920-tallet etter en delvis seier over utenlandske okkupasjonsstyrker; nord var (og er) fortsatt på britiske hender. Men Dublin-staten som ble resultatet, var preget av korrupsjon og den kollektive uansvarlighet som kjennetegner alle demokratier. De irske patriotenes oppofrelse ble sløst bort mellom liberale og konservative som kranglet og var korrupte, mens de håpløst sank ned i en verdensomspennende depresjon. I dette demokratiske heksebrygget av politiske skandaler og økonomisk elendighet steg marxismens stank for første gang opp over Irland. Den tidligere nasjonalistiske og heroiske irske republikanske hæren ble smittet av dette illegitime avkommet av det liberale demokratiet, mens det åpenlyst bolsjevikiske Revolutionary Workers' Party hengte opp sine røde filler med hammer og sigd i Dublins triste gater.

Veteranene fra opprøret i 1916 og på 1920-tallet for å frigjøre Irland ble banket opp av kommunistbander eller skreket ned av horder av hysteriske marxister, som åpenlyst så på lille Irland som et springbrett for deres råtne verdensrevolusjon. Det samme mønsteret av nasjonal undergraving som utviklet seg i alle andre europeiske stater, hadde spredt seg til de britiske øyer og ble utført av den samme gjengen av internasjonale jøder. Veteranene slo seg sammen for å beskytte seg selv i Army Comrades Association. Costello, en moderne historiker fra samtidens Irland, beskrev det slik: *"dette landet oppsto det en spontan bevegelse for å beskytte folkets rettigheter og friheter. Denne spontane bevegelsen var ikke på noen måte organisert, konstruert eller fremmet av noe politisk parti eller noen politikere. A.C.A. oppsto spontant fordi myndighetene, som hadde plikt til å beskytte borgernes rettigheter, forsømt sin plikt, fordi de mente det var i deres egen interesse å overse den hooliganismen som foregikk i alle deler av landet."*

Den kommunistiske reaksjonen var voldsom, men de liberale myndighetene, som selv var forvirret over det venstreorienterte viruset, tilbød ingen hjelp til de samme mennene som hadde gjort den irske fristaten mulig. De desperate A.C.A.-medlemmene så derfor til Tysklands nylig seirende stormtropper som et eksempel på selvforsvar, og 8. april 1933 ble blåskjortebevegelsen født i Dublin. Med Adolf Hitlers brunskjortede S.A. som forbilde representerte de irske soldatene de yngste (både i ånd og kropp) og mest radikale elementene i A.C.A. Nå hadde veteranene en knyttneve å slå tilbake med. Antikommunistenes ytringsfrihet ble øyeblikkelig gjenopprettet, og i stedet for at patrioter ble ofre for røde bøller, fikk marxistene plutselig blodige juling. Fargen blå ble valgt for å symbolisere et forent Irland, symbolisert av det blå havet som omkranset hele landet.

Blåskjortene velger sin leder

I juni valgte blåskjortene enstemmig Eoin O'Duffy til å lede dem. Han var den siste ærlige mannen i regjeringen, og da han ble avsatt av de demokratiske politikerne, som hatet ham fordi de ikke kunne bestikke ham, ble det skandale over hele landet. I en alder av 41 år var den robuste, lyshårede O'Duffy sjef for det nasjonale politiet og general i Guardia Civil. Maurice Manning, en moderne blåskjortehistoriker, sier: *O'Duffy hadde vært en sterk og svært uavhengig politisjef. Han hadde teft for publisitet og hadde ofte vært i overskriftene på 1920-tallet. Han var svært godt kjent over hele landet. Han var et ledende medlem av det nasjonale friidretts- og sykkelforbundet og ledet det suksessrike irske laget under OL i 1932. Han hadde vært en suksessrik og flamboyant kommandant under uavhengighetskrigen og endte opp som visestabssjef og en nær fortrolig av general Michael Collins (som ledet opprøret). Han ble utnevnt til politimester i 1922 og var stabssjef i hæren i en periode etter mytteriet i 1924. Som følge av dette var han svært godt kjent og syntes å være i en posisjon med betydelig uavhengig styrke.*

Da han ble utnevnt til blåskjorte, var O'Duffy Irlands mest kjente personlighet. "Han hadde rykte på seg for å være en handlekraftig og dyktig organisator". O'Duffys "bløffe, vennlige personlighet gjorde ham til en skikkelse i landet som kunne konkurrere med de Valera". Den 20. juli 1933, på et møte i A.C.A. på Hibernian Hotel i Dublin, ble O'Duffy enstemmig valgt til leder av organisasjonen.

O'Duffy forvandlet straks blåskjortene til sin nyopprettede nasjonalgardes høyre arm. Det erklærte formålet var å forsvare "nasjonale interesser og sosial kultur" og "utslette alle klasseskiller". Å fremme gjenforeningen av Irland. Å motarbeide kommunisme og fremmed kontroll og innflytelse i nasjonale anliggender. Å lede Irlands ungdom i en bevegelse av konstruktiv nasjonal handling og fremme og opprettholde sosial orden. Å fremme dannelsen av koordinerte nasjonale arbeidsgiver- og arbeidstakerorganisasjoner som ved hjelp av rettslige domstoler effektivt kan forhindre streiker og lockouter og enstemmig bilegge arbeidskonflikter." Medlemskap var ikke lenger begrenset til veteraner, men åpent for "alle borgere av irsk fødsel eller avstamning"; som Manning skrev, "de eneste som er ekskludert under denne overskriften er jøder". O'Duffy erklærte at "Hitler var den største mannen Tyskland noensinne har hatt" og lovet at de irske blåskjortene, i likhet med Førerens brunskjorter, "vil slå tilbake med vår rases ånd" mot den felles

jødiske fienden.

O'Duffys kombinasjon av dynamisk lederskap og blåskjorteideologi resulterte i en folkeeksplosjon med landsomfattende aksept. Som Manning skriver. *Virkningen av denne nye bevegelsen var umiddelbar og dramatisk. I løpet av noen måneder hadde den medlemmer og avdelinger i alle deler av delstaten. Man hadde aldri sett noe lignende før.* "Bare tre dager etter at O'Duffy ble utnevnt, økte Blåskjortenes medlemstall med 5000 nye tilhengere. Likevel gikk National Guard, i en publisert artikkel som beskrev organisasjonens mål, langt i å avskrekke clubbister og alle som ikke tok bevegelsen på alvor: *Nasjonalgarden satser ikke på overtalelse, men på kamp. Den er organisert for kamp, og den vil ha medlemmer som ikke viker tilbake for kamp hvis synet av beredskapen skremmer bort angrep.*" Men slike appeller til de beste og tøffeste elementene i det irske folket gikk ikke upåaktet hen. *Parallelt med denne typen artikler,*" skriver Manning, *Økte og spredte bruken av den blå skjorten seg, og snart var den et vanlig syn i alle deler av landet."*

Støtten kom i stor grad fra bønder, fabrikkarbeidere, studenter og selvfølgelig veteraner, som alle utgjorde den menneskelige grunnmuren i det irske folket. Heller ikke landets store tenkere ble holdt utenfor nasjonalgarden. Blant de første tilhengerne var James Hogan, professor i historie ved University College i Cork, og professor Michael Tierney, rektor ved University College i Dublin. *Yeats (William Butler Yeats, den store og berømte poeten) - som i bunn og grunn er en mann av høyresiden - var så begeistret for ham (O'Duffy) at han skrev en marsjsang for blåskjortene.* "I avsky for demokratiets endemiske korrupsjon og i sinne over marxismens trussel sluttet de seg til nasjonalgarden i så stort antall at det var 30 000 blåskjorter ved utgangen av 1933. Før utgangen av det påfølgende året hadde O'Duffy over 120 000 tilhengere. I et land på Irlands størrelse representerte dette en ekte massebevegelse.

Marsjen mot Dublin

Den største enkeltstående styrkedemonstrasjonen fant sted 13. august 1934. Mange tusen mennesker hadde da allerede deltatt i nasjonalgardens demonstrasjoner over hele Irland. Men til marsjen mot Dublin samlet ikke mindre enn 20 000 blåskjorter seg fra hele landet. Hensikten var imidlertid ikke å utfordre myndighetene, men å arrangere en seremoni for falne veteraner fra uavhengighetskrigen. Demonstrasjonstoget hadde bare så vidt startet da det allerede var mer enn en halv kilometer langt. *Urolig klar over hvordan Mussolini hadde blitt Il Duce,*

mistenkte regjeringen at O'Duffy kunne ha lyst til å bli værende når han kom så langt som til regjeringsbygningene. Derfor gjenopplivet de loven om offentlig sikkerhet fra 1931. S-divisjonen (politi bevæpnet med maskingevær og håndgranater) ble opprettet, militærdomstolen gjenopplivet og parader forbudt."

O'Duffys fredelige intensjoner var åpenbare, men demonstrasjonen var alt de liberalkonservative politikerne trengte for å forby bevegelsen. Han skiftet ganske enkelt navn til Young Ireland, som nesten umiddelbart ble forbudt, men som like raskt gjenoppstod som League of Youth. Til slutt, etter nok et forsøk fra etablerementet på å oppløse bevegelsen i domstolene, gjenoppstod den som United Ireland Party, Fine Gael. Tittelen var hentet fra et begrep som dukket opp på den irske rasekonvensjonen i Paris i 1923. Blåskjorteorganisasjonen ble opprettholdt gjennom alle disse navneskiftene, mens den demokratiske regjeringen manøvrerte for å kriminalisere O'Duffys tilhengere. De Valera kunngjorde til det irske senatet, Dail: *Vi kommer ikke til å tillate at folk paraderer i uniform. Det er helt klart. Når det kommer til det stadiet, mener vi at det har kommet til et farlig stadium, og det er regjeringens plikt å gripe inn. Regjeringen vil bruke alle krefter den har til rådighet for å forhindre det. "*

O'Duffys uttalelse var et skarpt svar: *Vi er en lovlig organisasjon. Klærne vi går i er lovlige. Det er nesten utrolig at en regjering kan være så forblindet av hat mot sine politiske motstandere at den kan forby en organisasjon hvis aktiviteter er åpne for full etterforskning, og hvis mål er ærlige og gode, samtidig som den tillater at to kommunistiske hovedkvarterer forblir åpne i Dublin og at alle slags kommunistiske aktiviteter fortsetter over hele landet. Det er ikke noe ulovlig ved Blue-0-skjortene, og intet forbud eller påbud kan gjøre det ulovlig å bruke dem!"*

Til tross for regjeringens hyklerske forsøk på å forby Fine Gael, vokste partiet nærmest over natten til å bli den nest største politiske organisasjonen i Irland. Systemets åpenbare og hysteriske forsøk på å kriminalisere den eneste bevegelsen som ga Irland håp, skapte et bevisst skifte i folkemeningen. Selv de som ikke var helt enige i blåskjorteidealene, ble forferdet over de Valeras åpenbare tyranni. Manning skriver: *Dannelsen av dette partiet - og i hvert fall måten det ble dannet på - skyldtes i stor grad regjeringens beslutning om å forby nasjonalgarden. Det begynte å se ut som om regjeringen hadde gjort en alvorlig feilvurdering ved å forby blåskjortene, for i stedet for å svekke O'Duffy, sto han nå i spissen for et samlet opposisjonsparti, og i stedet for å knuse bevegelsen hans, fikk den nå en ny og styrket posisjon som en del av en mye større organisasjon."*

Mens Fine Gaels kandidater ble valgt inn i Dail på lovlig vis, la liberalkonservative politikere sine "grunnleggende uenigheter" med kommunistiske bøller til side for å gjøre felles sak mot blåskjortene. Helt uprovosert stormet og stengte politiet hovedkvarteret til United Ireland Party i Dublin, samtidig som et Fine Gael-medlem ble bortført fra sitt hjem og banket i hjel av røde I.R.A.-medlemmer. Hugh O'Reilly, den første blåskjorte-martyren, døde på 18-årsdagen for Mussolinis marsj mot Roma, 29. oktober. Sommeren etter åpnet S-politiet ild mot ubevæpnede blåskjorter og drepte en 18 år gammel kamerat. Manning skriver: *Spesialpolitiets handling da de skjøt mot folkemengden ble senere sterkt kritisert av høyesterettsdommer Hanna, som beskrev dem som 'en utvekst på det respektable organet' (The Civic Guard). Skyteepisoden i Cork vakte stor forargelse blant blåskjortene over hele landet. Den døde mannens unge alder, hendelsens dramatiske karakter og den overdrevne og vilkårlige måten politiet hadde reagert på, bidro til å løfte blåskjortenes sinne til et nytt nivå. Byen og O'Duffys tale ved graven hadde alle elementene til et følelsesladet rop til blåskjortene om å intensivere motstanden."*

Under en usedvanlig voldelig kamp som brøt ut på et U.I.P.-møte i Tralee, eksploderte bomber, biler gikk opp i flammer og O'Duffy selv fikk et stygt sår av en rød med hammer. Men blåskjortene ga langt mer enn de fikk, da de begynte å banke marxistene inn og ut av I.R.A. mot en velfortjent utslettelse. En indikasjon på Fine Gaels økende popularitet blant de irske massene kom til syne under det nasjonale valget, da partiet kom på andreplass i sitt aller første senatsvalg. Gjennom hele 1935 marsjerte blåskjortene fra suksess til suksess, til tross for alt systemet og kommunistene kunne kaste mot dem, helt til fremgangen begynte å vekke oppsikt utenfor Irlands grenser. Den 19. august fikk O'Duffy besøk av Terje Ballsrud, lederen for den norske fascismen, og den 15. desember representerte representanter for blåskjortene Irland på den internasjonale fascistkongressen i Montreaux i Sveits, sammen med kamerater fra Italia, Frankrike, Spania, Portugal, Østerrike, Belgia, Nederland, Danmark, Norge, Litauen, Hellas, Romania og Sveits. Manning skriver at O'Duffy "anså det som en stor ære å bli valgt inn i den internasjonale fascistkongressens arbeidskomité".

Blåskjortene ble forbudt

Med økende prestisje både hjemme og utenlands så det ut til at O'Duffy og tilhengerne hans var på vei til å få den endelige makten i Irland. Men under et utendørs møte i Westport fikk blåskjortebevegelsen en brå slutt. Manning forteller:

En dobbel politisperring omringet plattformen, og to lastebiler med militært krigsutstyr ble stasjonert utenfor politiforlegningen. Andre grupper av politifolk avviste alle som var iført blå skjorter. I O'Duffys fravær var det Fitzgerald-denney som var hovedtaler, og han nærmet seg plattformen i spissen for en prosesjon på over 60 ryttere (i blåskjorter). Møtet startet, og etter omtrent en halvtime gled O'Duffy inn i utkanten av folkemengden, der han straks ble omringet av politiet. Det oppstod håndgemeng, og han ble reddet av en gruppe av sine støttespillere og båret i skulderhøyde opp på talerstolen, der han begynte å tale. Han hadde ikke rukket å fullføre sin første setning da han ble arrestert av politiinspektøren, som klatret opp på plattformen etter ham. Omringet av et stort politioppbud ble O'Duffy ført til politibrakka og innlosjert under streng bevoktning. I mellomtiden fortsatte møtet under tumulter. Flasker og steiner haglet over plattformen, og de gjenværende talerne kunne ikke høres i det øredøvende bråket. Før møtet ble avsluttet, ble to prominente O'Duffy-tilhengere arrestert for å bære blå skjorter og satt i varetekt sammen med lederen sin."

Politiopprøret i Westport var mordet på ytringsfriheten i Irland. De Valeras kriminalisering av Fine Gael var blitt en realitet. Bare det å være blåskjorte var ulovlig, og alle som i en eller annen form for manifestasjon forsøkte å uttrykke en blåskjorte-mening, ble arrestert. Under et slikt ubarmhjertig tyranni ble bokstavelig talt tusenvis av U.I.P.-offiserer og -tilhengere, til og med sympatisører uten tilknytning til organisasjonen, satt i varetekt. Anklagene mot disse tilhengerne var heller ikke ubetydelige. Kommandant Ned Cronin, O'Duffys nestkommanderende, ble anklaget for oppvigleri. Etter flere måneders fengsling ble han frikjent, men på nytt siktet, denne gangen for "medlemskap i en ulovlig organisasjon". Dommeren informerte retten om at hvis Cronin offentlig fordømte blåskjortene, ville alle tiltalepunktene mot ham bli frafalt. Uten å nøle et øyeblikk valgte kommandanten fengselsstraff. O'Duffy ble varetektsfengslet på grunnlag av en rekke absurde anklager, og selv de mest hevngjerrige påtalemyndigheter kunne ikke få noen av dem til å holde. Men da han ble løslatt, fant han ut at United Ireland Party i praksis var blitt halshugget, at lederne fortsatt satt fengslet og at deres juridiske status var redusert til "medlemmer av en kriminell organisasjon", og at tilknytning til en slik organisasjon kunne straffes med fengsel. Tyranniet forkledd som demokrati hadde avslørt seg selv, men bevegelsen kunne ikke lenger overleve som et offentlig fenomen, og tilhengerne nektet å følge de virkelige forbryterne i I.R.A. ved å bli undergrunnsterrorister.

"Vi dro til Spania"

Historien om blåskjortene kunne ha endt med arrestasjonene i Westport, men i juli 1936 hadde en representant for general Francisco Franco et hemmelig møte med O'Duffy i Dublin. Franco ville vite om Fine Gael-lederen var interessert i å samle en kontingent med kamerater for å kjempe mot kommunistene i den spanske borgerkrigen. O'Duffy grep muligheten. Han trosset regjeringen, gikk ut med en offentlig appell om støtte og dannet Irish Volunteer Brigade. *Responsen,* sa han, *Var så rask, så sjenerøs og så spontan at jeg bare kan betrakte det som et mandat til å gå videre med organiseringen av brigaden.* I løpet av en uke hadde han 5000 mann under sin kommando. Uken etter sluttet ytterligere tusen seg til. Likevel nølte demokratiet med å gripe inn, for opinionen i det katolske Irland var så overveldende til fordel for nasjonalistenes sak i Spania at selv den mest blåskjortefiendtlige politiker var redd for å kritisere O'Duffs innsats offentlig.

Derfor seilte han til Spania 21. september, og kort tid etter ankomsten møtte han general Mola, øverstkommanderende for de nasjonalistiske styrkene, og Franco selv, som sammen med den irske lederen ble personlig vitne til frigjøringen av Alcazar, den heroiske festningen som så lenge hadde holdt stand mot republikanernes beleiring. Inspirert av dette vendte O'Duffy tilbake til Irland med Francos personlige forsikringer om at han ville få opplæring, forsyninger, uniformer, våpen og et skip som kunne frakte blåskjortene hans til de spanske slagmarkene. I mellomtiden vedtok regjeringen i Dublin en "Foreign Enlistment Act", som forbød Irish Volunteer Brigade. O'Duffy lot seg ikke avskrekke, og fortsatte som planlagt, men med de ekstra vanskelighetene det innebar å arbeide i hemmelighet. De demokratiske myndighetene saboterte innsatsen hans så langt det var mulig, men lettet på trykket da de fikk vite at irske kommunister ble rekruttert til å slutte seg til de spanske republikanerne. Hvis de tillot sine kjære marxister å dra til Spania samtidig som de hindret blåskjortene i å dra dit, måtte de fremstå som de hyklerne de var. Som en sur regjeringspolitiker sa: *Det er neppe sannsynlig at regjeringen vil påberope seg Foreign Enlistment Act mot general O'Duffy og hans lystige menn, for de innser nok at Spania er det mest passende stedet for vår irske Don Quijote. Den spanske borgerkrigen ville i det minste ha vært nyttig hvis den hadde gjort det mulig for oss å kvitte oss med noen av våre villmenn av begge varianter.*

På grunn av de til tider innpåsletne myndighetene klarte O'Duffy bare å overføre 700 av de over 6000 mennene som søkte om å bli med i I.V.B. Etter bare en måneds opplæring av det spanske militæret ble de sendt til fronten ved Ciempozuelos, der de i månedsvis utkjempet en bitter skyttergravskrig, utsatt både for

fiendtlig ild og tøffe vinterforhold. Den 13. mars gikk de frivillige "over ende" og gikk til offensiv, noe som fikk marxistene til å vakle. Men I.V.B.s tap var også store. Det spanske felttoget ble blåskjortenes siste hurra. Etter å ha blitt bannlyst i sitt eget land, fikk de avfyrt et avskjedsskudd mot den gamle fienden og helliget iberisk jord med blodet fra irsk selvpoffrelse. Som O'Duffy skrev: *Vår lille enhet spilte ingen fremtredende rolle i den spanske borgerkrigen, fordi den ikke kunne, men vi sørget for at landet vårt var representert i kampen mot verdenskommunismen. Vi har blitt kritisert, hånet og baktalt, men sannhet, nestekjærighet og rettferdighet skal seire, og tiden vil rettferdiggjøre våre motiver. Vi er ikke ute etter ros. Vi gjorde vår plikt. Vi dro til Spania!"*

Den siste av blåskjortene

Da brigaden vendte hjem, var andre verdenskrig bare noen måneder unna, og Irlands offisielle nøytralitet gjorde det enda enklere og mer effektivt å undertrykke blåskjortene. Nå måtte alt arbeid som ble utført på vegne av bevegelsen nødvendigvis være hemmelig. Den 3. februar 1939 ble O'Duffy kontaktet av den tyske agenten Oscar Pfaus, som i tilfelle krig med Irlands gamle erkefiende Storbritannia ønsket å komme i kontakt med irske elementer som sympatiserte med Det tredje riket. O'Duffy ble et mellomledd mellom Pfaus og de få skap-nasjonalistene som var igjen i I.R.A. Forhandlingene var så hemmelige at så godt som ingenting er bevart om hvorvidt de var vellykkede eller ikke. Et merkelig spor fra krigstidens tysk-irske forhold dukket imidlertid opp i 1944, da en ubåt ble senket av britiske marinestyrker midt i Atlanterhavet. Blant vrakgodset lå liket av en offiser i IRA.

Samme år sviktet O'Duffys helse, og etter et helt liv i rasens tjeneste døde han den 30. november. Han ble 52 år gammel. Selv om blåskjortene hadde eksistert som organisasjon i nesten ni år, var hans død et forferdelig sjokk for det irske folket. Folkestemningen var så utbredt og intens at regjeringen følte seg presset til å gi ham den siste ære i form av en statsbegravelse. Så midt i en rasistisk selvmordskrig for å "redde verden fra fascismen" gikk tusenvis av mennesker forbi liket av blåskjortelederen med høyre arm i Hitler-hilsen som en siste hyllest til Eoin O'Duffy. Den irske ironien i begravelsen imponerte den avdøde generalens gamle kamerater med den ukuelige kraften i ideologien de hadde kjempet for på 30-tallet.

Den nasjonale enheten og sosiale harmonien som blåskjortene etterstrebet, ble Ir-

land nektet i alle tiårene som fulgte etter deres bortgang. I løpet av de siste 50 årene har det irske folket sett splittelsen mellom nord og sør bli et stadig større sår i landet. Et hav av blod fortsetter å strømme over landet fra det grusomme Belfast har utviklet seg til. Frykt og dyp fiendskap er arven etter forvisningen av blåskjortene. I.R.A.-terrorister fortsetter å drepe og lemleste, mens de liberalkonservative politikerne snakker og snakker. I mellomtiden fortviler et uvurderlig hvitt folk over sine barns fremtid.

Selv om blåskjortene for lengst er borte, er de på ingen måte glemt. Blodet og energien deres satte sitt preg på det irske landskapet, og i like stor grad på den irske rasebevisstheten. O'Duffy og legionene hans er ikke bare en del av nasjonens historie, de er også en del av den internasjonale bevegelsen for den hvite manns gjenoppstandelse, som ble startet av Adolf Hitler og har fortsatt helt frem til i dag. Men tiden kommer da deres fane igjen vil bli løftet opp fra fortidens støv av nye hender. Da vil Irland leve igjen, etter lange år med død. Historiens spøkelser vil bli gjenfødt, og blåskjortenes sanger vil.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLANDS - UND AUFBAUORGANISATION
September 1979

Der Kampf geht weiter !

Seit dem Jahre nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene! Ideologien von Massenmord, Völkermord, Verfolgung und Verdrängung haben sich ausgedehnt, die Kette der genoziden Idee umfasst heute globale Völkermorde. Adolf Hitler ist zurück.

Alle Nationalsozialisten sind weniger arbeitslos, Völkern- und Rassengegnern als auch Schüler im Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völkern. Die Bewegung ist stark militär geworden, aber die Größe des Völkermordes ist nicht so groß wie in der Vergangenheit. Das verantwortliche Lager ist nicht das, das Volkstum - gegen alle weißen Völkern (?) - zu belegen. Seine Mord und Ermordung, Verdrängung und Konzentration.

Ob "Völkern" oder "Völkern", ob in "Wahlkampf" oder in "Demos", ob als "Freiwilligenarmee" beworben oder auf einem "Volksfest" andere Art, John Nationalsozialisten ist eine Pflicht! Adolf Hitler

Conrad Lenz

TROTZ VERBOT-NICHT TOT!

NS News Bulletin
www.nsdapao.org
#1665 19 June 2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Front Report
Interview with Molly
Part Three

NSK: Your current projects are obviously philosophical and art related.

Please describe your views on the impact of such topics in politics.

Molly: Well I try to still update the photo gallery, but mostly I've been concentrating on Adolf Hitler and the Army of Marked (www.mourningthecent.com/truth.htm). I'm at 21 pages now, and I have so much more to do. Studying WWII is an absolute minefield of information. You seek out information on one thing and find two more things to research. It feels a bit like you are an archeologist, unearthing the buried past. A past that they would rather not be brought to light. We can thank the internet again for the flood of information and pictures. Extremely rare stuff has

 the NEW ORDER
Number 176 (2021) Printed 2021 April 26, 2021 (126)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe. Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler. All National Socialists and other racially-aware countries and racial kinship fight to side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past. The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture destruction, and miscegenation. Whether "legal" or "illegal", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or as a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Paul Hitler
Conrad Lenz

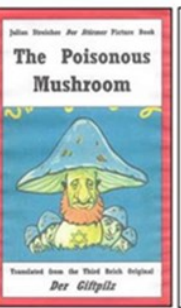

TROTZ VERBOT-NICHT TOT!

NSDAP/AO er verdens største organisasjon.
Nasjonalsosialistisk propagandaleverandør!
Trykte og nettbaserte tidsskrifter på mange språk
Hundrevis av bøker på mange språk
Hundrevis av nettsteder på mange språk

SS Defender against Bolshevism
by Reichsführer SS Heinrich Himmler
FOR-DANMARK! MOD-BOLSEVISMEN!
Translated from the 33 Original

The Poisonous Mushroom
Johann Dietrich Der Älteste Pöbel Book
Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Hitler in Italy
Reinhold Kellermann
HITLER in ITALIEN
English / German / French / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

The Sins of High Finance
Theodor Fritsch
English - German / French - English

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild
English - German / French - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO nsdapao.info